

da bi dal materi, je bil v žepu samo še en rogljiček, druge štiri je bil polagoma seščipal in pojedel.

»Ali je to vse, kar si mi prihranil?« se je nekoliko začudila mati. Zakaj vedela je, da jo ima rad, in prvi trenutek ni pomislila, da je bila pač izkušnjava in tudi lakota jako velika. Lojzek je zardel do ušes ob tem vprašanju. Bil je jako rahločuten. Potrč in osramočen je stal pred materjo. Hotel se je nekaj opravičiti, a že so se mu usule solze iz oči. Razjokal se je na ves glas in nobene besede ni mogel izpregovoriti. Materi pa, ki je poznala njegovo dobro srce, se je takoj zasmilil. Saj ji ni bilo težko uganiti, kako je prišlo, da je bil njen delež pri žemljici postal tako majhen. Začela ga je tolažiti: »Nikar ne jokaj, saj ni nič za to! Dovolj je to zame!« A on se ni dal utešiti. Bilo mu je pri srcu tako hudo! Ne zaradi očitka, ki je zvenel iz materinih besedi, temveč ker mu je vest dopovedovala, da ni lepo ravnal napram svoji dobri materi.

»Ali, Lojzek, saj ni vendar nič za to!« je ponavljala mati. »Bil si pač izmučen od hoje, lačen in potreben! Zame je še to preveč, kar si mi prinesel! Samo pokusiti sem hotela!«

In prelomila je rogljiček, dela polovico v usta, drugo polovico pa je njemu ponudila. Toda Lojzek se je še bolj razjokal. »Nočem, ma-mica, nočem! Saj sem itak vse sam pojedel!«

»Lojzek, če me imaš kaj rad, vzemi in pojelj!«

Kako bi Lojzek ne imel svoje dobre mamice rad? Pogledal jo je z dolgim pogledom in ko je zapazil, kako polne ljubezni so njene oči, se ni nič več obotavljal. Vzel je ostanek žemlje iz materine roke in ga použil.

In ta mali košček, ta edini grižljaj mu je zalegel več kot vse ono, kar je bil prej seščipal z žemljice in v drobtinah znosil v usta!

Zimski dan.

*Cin-cin, cin-cin, sani drče,
po zraku krpe bele lete.*

*Snežinke lete
po tri, po dve,
gosteje, hitreje
na strehe, na veje ...
Snežinke lete
na ravno polje,*

*kot beli metuljčki
se v zraku love.
Snežinke lete
gosteje, gosteje,
hitreje, hitreje
iz torbe krivec jih seje. —
Cin-cin, cin-cin, sani drče,
po zraku snežinke lete.*

Franjo Lovšin.